

Stantsia Svjerdlovsk.

På vejen
hver fra sin evighed -
(din i tid -
min i rum)

løber sporene et kort øjeblik
sammen under vort ophold
i den brødebetyngede by

på den mennesketomme perron
(jo, der var måske en blåbærsælgerske)
finder det umulige møde sted -

da vi som velforberejede turister
der ikke forbinder den stat vi besøger
(hvor småborgerlig den så end kan være)
med vandkæmmede børn i matrostøj
spærrer øjnene op

når du
med spøgelsesagtigt flegma
dypper penslen
i din spand
(med dårlig maling)

selvom du ser os
med dine brændende øjne
helmer du ikke -
for skriften på væggen er forvandlet
(til Jekatarinenburg)

selvom det ikke er et spørgsmål
der passer sig for døde
spørger jeg dig
(med det eneste spørgsmål jeg kan på russisk)
Kak tebja zavut?¹

dit svar er lige så skræmmende
(når man rigtigt tænker efter)
som det er uundgåeligt
(når man tænker ret derpå)

- Alexjej Nikalajevitj!
(måske var der alligevel også en der solgte kartofler?)
ihvertfald gyser jeg da vi tager videre
hver til sin evighed

¹ Hvad hedder du?